

groene kappen, boven die tafels, zoodat het volle licht op de aquarellen viel. Dáar zaten de leden der kunstbeschouwingen, in lange rijen, en aan het hoofd dier tafels, tegenover den ingang der zaal, zat de Koningin met haar gevolg.

Daar waren naast haar, of in hare onmiddellijke nabijheid, de Hertog van Saksen-Weimar en zijne dochter Anna; ook Prins Hendrik met zijne Gemalin.

De Heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen; de naam des Heeren zij geloofd.
(Verzameling Van Eeghen te Amsterdam).

De commissarissen van het Genootschap: Bisschop en zijn vriend Stortembeker, legden de aquarellen achtereenvolgens voor de Koningin neder; dan zeide zij haar oordeel en vroeg naar dat der „wetenden” om haar heen; van haar gingen de kunstwerken over naar de vorstelijke personen die haar vergezelden, dan naar haar gevolg, en voorts de lange tafels over.

Koningin Sophie *genoot* op die avonden; zij voelde zich op hare plaats, te midden van die vele knappe menschen en zeide, terwijl haar oog vol welgevallen op hare omgeving rustte:

„Wat is het hier eene aardige republiek.”

De herinnering aan de Koninklijke vrouw, die hem onder velen bleef onderscheiden, is Bisschop altijd lief gebleven.

Hij was inmiddels met zijne moeder verhuisd naar het Boomsluiterswater, waar de Koningin gaarne naar het werk kwam kijken dat op den ezel stond